I

Вигулює собаку. Секунда в секунду виводить надвір. І рівно через сорок хвилин луна невмолима команда:

— Борька, за мной!

Пес — Борька, Борис.

Так охрестив на честь Єльцина.

— Я б его, сына рассучего, вот на этом поводке всю жизнь бы водил!

Поводок не простий — металевий. І ошийник унизаний гострими шипами. Борька йде за господарем наче шовковий.

— Развалить Советский Союз! Весь мир перед нами дрожал!

Розмовляє принципово російською. Хоч увесь вік в Україні прожив, українську "на дух" не переносить. Кожного, хто українською заговорить, подумки обзиває "бендерой".

— Жаль, не всех перевешали!.. В Сибирь не сослали к едреной матери!.. Борька, за мной!

І віддаляється широчезною спиною.

II

Він давно вже на пенсії. Тридцять тисяч тугриків. "Гривень",— умре — не вимовить. Полковник у відставці. Заробив зірки на погони в

Західній. "Искореняя бандитов". Жалкує, що не встиг усіх передушити. Всіх "западенцев".

Тому й дихає пеклом.

На мене, на тебе — на всіх, хто насмілюється вважати себе українцем.